

siger jeg, at selv om Moralen ikke har noget videre med disse finansielle Spørgsmaal at gøre, saa berører det mig ikke rigtig godt. Som Beskatningsmaade er det jo ganske forkasteligt, fordi man ubetinget beskatter de ringest stillede meget haardere end de bedre stillede.

Saaledes gaar det med de Hovedpiller, som de foreliggende Forslag have. Nu siger man nok: ja, men det er jo Luksus. Ja, hvad der er Luksus, og hvad der ikke er Luksus, det er, som det heldigvis mange Gange er kommet frem her, ganske ubestemt. Hvad der er Luksus i Dag, kan om kort Tid blive en Fornødenhed. I et Digt, som en Degn i Aaret 1700 skrev til et ungt Par, der skulde ind paa en Herregaard i Jylland, skriver han: I maa ikke vente jer en saadan Luksus som Kaffe, men derimod forskellige andre gode Ting. Den Gang, for 200 Aar siden, var det en saadan Luksus, at man maatte foreholde det unge Par, at noget saadant kunde de ikke vente, i Dag er det som bekendt en Fornødenhedsdrik i den bredeste Befolkning. Saa-dan vedbliver det at gaa; der sker Fremskridt, saa at de, der hidtil ikke have kunnet tillade sig en Livsnødelse, blive i Stand dertil. Men selv om man vil kalde det Luksus, bliver det ikke derfor en berettiget Beskatning. Fra det foreliggende Lovforslag kunne vi tage en meget udpræget Luksusgenstand som Spillekort. For Øjeblikket blive Spillekort beskattede med 2 Skilling pr. Spil — vi have jo den gamle Skillingsberegning —, det svarer omtrent til 32 Øre pr. Kilo. Forslaget gaar ud paa at forhøje Tolden til 40 Øre pr. Kilo. Det er nu ganske vist en Luksus, og det er for mange af os slet ikke nogen tiltalende Luksus, men Faktum er det, at det er en Luksus, som er udbredt i alle Klasser, og denne Luksustold betales i højere Grad af de ringere stillede end af de bedre stillede, thi Tolden er en Vægtsats, og de simple Spil Kort koste det samme i Told som de fine Spil Kort, saa at denne saakaldte Luksustold — man kan jo her med Rette tale om en ren Luksustold — er en uretfærdig Beskatning. Men den virker som en Beskyttelse ligesom alle andre, og med dette Tillæg af 8 Øre pr. Kilo er det ikke givet, at ikke Fabrikationen af Spillekort igen kan faa et saadant Fodfæste i Danmark, saa at de Dondorffske og andre fremmede Kort blive udelukkede, og at Statskassen gaar glip af den Indtægt, den her vilde have. — Der

er naturligvis mange Ting, der med Rette kunne kaldes Luksustold, men som Beskatningsgenstand vil den i mange Tilfælde virke saadan, at den netop rammer stærkest de ringere stillede. Naar Talen er om at føre vor Toldlovgivning i den rigtige Retning spiller denne Figur: Luksustold, Lygtemandens Rolle, den er kun til for at føre os paa Vildspor, bort fra den Vej, som vi bør gaa, nemlig bort fra Told. Deri er jeg enig med det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen).

Naar jeg ser Toldlovforslaget og de dermed kombinerede Forslag fra dette, jeg tror eneste berettigede Synspunkt, er det jo et enormt Tilbageskridt fra Frihandelsbestræbelserne. Frihandelsbestræbelserne kunne jo ikke vurderes alene efter, hvad der nedsættes, men ogsaa navnlig efter dette, at der undlades Forhøjelser. Men de foreliggende Forslag ville bringe den enorme Forhøjelse af $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr., $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Tolden og 4 Mill. paa Forbrugsskatten af Vin. Jeg siger, at det er et stort Tilbageskridt fra Frihandelsbestræbelserne, og den rette Vej, som vi bør slaa ind paa, og som vi her ved dette Lovforslag bør arbejde paa, er at faa Forhøjelserne bort. Her er det mig jo en stor Glæde at høre, at den højtærede Minister, da han talte i Gaar, egentlig talt var villig til at tage en Toldlov, som han kan faa den, naar han overhovedet kan faa en Toldlov. Jeg synes egentlig ikke, det er et Standpunkt, men imidlertid er jeg glad ved at høre det, thi saa kunne vi maaske finde hinanden, og jeg vilde med Glæde falde i den højtærede Finansministers Arme om dette Lovforslag. Naar han kan faa en Toldlov, er han ganske villig til at bortskære alle de Forhøjelser, han har sat paa den. Det er den rigtige Vej, lad os blot faa alle disse Forhøjelser bort, derefter kunne vi tale om Resten . . . (*Finansministeren*: Dog ikke, Silke og Vin har jeg ikke talt om). Den højtærede Minister vil ikke have Vinen og Silken med. Aa, det var Skade; den højtærede Ministers Foredrag har ikke foreligget i Fortryk for mig endnu, og nu kunde jeg dog have beholdt den Glæde, indtil jeg havde sluttet disse korte Bemærkninger. Men lad os gøre et Forsøg paa at finde hinanden alligevel. Vejen finder jeg, som sagt, er den: Nød med Forhøjelserne. — Der er nævnt en Mængde enkelte Poster, som maa siges hver enkelt at være forkastelig. Jeg kunde nævne en hel Række